

Това сърдцето съ огънь ми терзае.
 Да, азъ съмъ по-уменъ отъ всички клепачи,
 Магистри, попове, доктори, драскачи.
 И не гризе ме никакво съмнѣние,
 Не плашатъ ни адъ, ни дяволи мене —
 Затуй пъкъ у менъ и радости нѣма;
 Не мисля, че имамъ наука голѣма,
 Не мисля, че мога да поучавамъ,
 Не мисля, че мога свѣта да оправямъ,
 И нѣмамъ пари, ни имотъ,
 Ни плень съ почести животъ;
 Послѣдното псе тѣй не би живѣло!
 Затуй на магии се прѣдадохъ всѣцѣло,
 Дано изъ устата на духове
 По нѣкоя тайна да се изтърве.
 Та да се не мжча съ потъ и срамъ
 Да казвамъ туй, което самъ не знамъ.
 Да видя — какво ли се крий
 На свѣта въвъ тъмни дълбини;
 На сили природни корень и основа,
 Та въ праздни думи вечъ да се не ровя.

О, плень мѣсецъ, сетень пжтъ
 Да би огрѣлъ тази страдна грждъ!
 Срѣднощъ съмъ чакалъ не една
 Да блѣсне твойта свѣтлина;
 И ти надъ прашний книженъ слой
 Явишъ се, тжженъ друже мой!
 Да бихъ могълъ въ поля, гори
 Да ходя въ мили ти зари,
 Надъ пещеритѣ съ духове да скитамъ,
 Въ полето въ здрача твой да се уплитамъ,
 Отъ всички знания далеко
 Въ роса ти да се кжпя леко.